

byla měla věnovati leda jeho v ý k l a d u, a nemohla tedy míti úspěchu nehledě ani k tomu, že kritika ta je naprosto nezdařená.

### Čís. 6544.

**Soud jest vázán svým usnesením, pokud není povahy řízení upravující, leč že by bylo vydáno zřejmě z nedopatření. V takovém případě jest soud oprávněn své usnesení zrušiti.**

(Rozh. ze dne 7. prosince 1926, R I 1041/26.)

V exekuční věci firmy Ž. proti Břetislavu L-ovi vydal e x e k u č n í s o u d dne 7. dubna 1926 usnesení, že se exekuce zrušuje, ač návrh za zrušení exekuce podal zástupce jiné vymáhající věřitelky, totiž banky Č. Zjistiv toto nedopatření, vydal exekuční soud nové usnesení ze dne 16. dubna 1926, jímž usnesení ze dne 7. dubna 1926 zrušil, a v exekuční věci banky Č. proti Břetislavu L-ovi vydal usnesení, jímž exekuci zrušil. Návrhu firmy Ž., by bylo v exekuci pokračováno, exekuční soud usnesením ze dne 10. května 1926 vyhověl. K rekursu dlužníka r e k u r s n í s o u d zrušil usnesení prvního soudu ze dne 16. dubna 1926 a zamítl návrh vymáhajícího věřitele, by bylo v exekuci pokračováno. D ů v o d y: Nesprávně postupoval soud první stolice, když usnesení své ze dne 7. dubna 1926, jímž exekuce byla zrušena, zrušil napadeným usnesením ze dne 16. dubna 1926, neboť podle §u 425 c. ř. s. a § 78 ex. ř. jest soud na svá usnesení vázán, pokud nejsou povahy řízení upravující, a v projednávaném případě, kdy se jednalo o zrušení exekuce, o usnesení řízení upravující jistě jednati se nemůže. Usnesení exekuci zrušující mohlo býti změněno nebo zrušeno jen pořadem stolic. Bylo proto usnesení ze dne 16. dubna 1926 jako nezákonné zrušiti. Ježto pak usnesení exekuci zrušující ze dne 7. dubna 1926 nabylo moci právní, neměl soud první stolice vyhověti návrhu, by v exekuci bylo pokračováno a musilo proto napadené usnesení ze dne 10. května 1926 býti změněno tak, jak výše uvedeno.

N e j v ý š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu ze dne 16. dubna 1926 a ze dne 10. května 1926.

### D ů v o d y:

Rekursní soud uvedl zcela správně, že podle §u 425 c. ř. s. a §u 78 ex. ř. jest soud na svá usnesení vázán, pokud nejsou povahy řízení upravující, leč v případě, o nějž jde, nutno zevrubněji zkoumati, zda byl první soud skutečně vázán svým usnesením ze dne 7. dubna 1926, jímž exekuce byla zrušena, bez ohledu na to, že toto zrušovací usnesení bylo vydáno zřejmým nedopatřením bez návrhu vymáhající věřitelky. Podle spisů učinil při ústním jednání ze dne 7. dubna 1926 návrh na zrušení exekuce pouze zástupce j i n é vymáhající věřitelky, totiž banky Č. a mohla k jejímu návrhu býti zrušena pouze exekuce touto bankou vedená. Zřejmým nedopatřením prvního soudu se však stalo, že usnesením ze dne

7. dubna 1926 byla zrušena exekuce zahájená k návrhu vymáhající věřitelky ve věci, o kterou nyní jde. Prvý soud, zjistiv své nedopatření, byl podle Šu 419, 430 c. ř. s. a Šu 78 ex. ř. nepochybně oprávněn vyžádati vyhotovení vadného usnesení od stran zpět a opravit usnesení tak, aby bylo uvedeno v soulad s návrhem na zrušení exekuce bankou Č. učiněným. Volil-li první soud postup jiný a to ten, že usnesením ze dne 16. dubna 1926 vadné usnesení jako omylem vydané zrušil a v exekuční věci banky Č. nové usnesení zrušovací vydal, neučinil v podstatě nic jiného než to, co měl správně provést pouhou opravou původního usnesení zrušovacího. Dovolací soud přisvědčuje tudíž názoru rekurentkou hájenému, že na zrušovací usnesení ze dne 16. dubna 1926 jest po stránce věcné pohlížeti jako na pouhou opravu původního usnesení ze dne 7. dubna 1926, k níž byl první soud oprávněn. Příčilo by se také právnímu citu, kdyby v této věci zvítězil opačný názor strany povinné, která, znajíc pravý stav věci, snaží se kořistiti z nedopatření prvního soudu na úkor práv vymáhající věřitelkou řádně nabytých. Byl-li první soud podle toho, co shora uvedeno, oprávněn, by své omylem vydané usnesení ze dne 7. dubna 1926 zrušil, nenabylo toto usnesení právní moci a proto obstojí také jeho další usnesení ze dne 10. května 1926, jímž návrhu vymáhající věřitelky na pokračování v exekuci bylo vyhověno.

#### Čís. 6545.

**Byla-li otázka přípustnosti pořadu práva, rozepře zahájené nebo rozsouzené právoplatně vyřešena, nelze se vyššímu soudu otázkou tou zabývatí.**

(Rozh. ze dne 7. prosince 1926, R I 1047/26.)

Proti žalobě vznesl žalovaný námitku rozepře právoplatně rozsouzené. Procesní soud první stolice usnesením, pojatým do rozsudku, zamítl námitku rozepře rozsouzené, a uznal pak částečně podle žaloby. Žalovaný si do usnesení, jímž byla zamítnuta námitka rozepře rozsouzené, nestěžoval, odvolal se pouze žalobce do rozsudku prvního soudu, pokud jím byla žaloba zamítnuta. Odvolací soud z úřadu změnil usnesení prvního soudu v ten rozum, že vyhověl námitce zahájené rozepře, zrušil napadený rozsudek a žalobu odmítl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by nehledě k důvodu, z něhož odmítl žalobu, rozhodl o odvolání žalobce.

#### Důvody:

Soud první stolice usnesením, pojatým do rozsudku, zamítl námitku rozepře právoplatně rozsouzené. Toto usnesení nebylo žalovanou stranou napadeno, nabylo tedy moci práva, a odvolací soud, jemuž bylo rozhodovati jen o odvolání žalobce z oné části rozsudku prvního soudu, již byl žalobní návrh zamítnut, nebyl oprávněn, změnit toto právoplatné a